

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab exordio Imperij Arcadij & Honorij Augustorum, Anno Domini CCC. XCV. perueniens vsque ad CCCC. XL. continet annos XLV. ita dispositus, vt commodè sextus tomus à S. Leone Magno Pontifice Maximo inchoetur

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 432. Caelestini Pap. Annus 9. Theod. 25. Valent. 8.
Impp.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14566

CACVI.
a Pfa. 120.

Erhu dictu, extensis ad caelum manibus, hunc psalmum Do-
mino decantant: Levavi oculos meos in montem, unde venit au-
xilium mihi, auxilium meum a Domino, qui fecit caelum & terram.
Deinde, collecta oratione, communis est a S. Pothumiano presby-
tero, quod pro vestimentis, quae pauperibus fuerant erogata, quadra-
ginta solidi deberentur. Quod cum audisset S. Paulinus, leviter sub-
ridens ait: Sicurum est, si liceret mihi, quia non deest, qui debitorum
pauperum solvat. Et ecce non longo interposita mora, ingreditur
quidam presbyter de Lucania pariter veniens, missus a sancto Epi-
scopo Escuperantio, siue a viro clarissimo fratre eius Vrsacio, qui
per ipsum nuncium muneri gratia quinquaginta solidos miserant
quos cum accepisset sanctus Paulinus benedixit Dominum, dicens:
Gratias ago tibi Domine, qui non derelinquis sperantes in te. De
his autem quinquaginta solidi ipse presbytero, qui eos exhibue-
rat, manu sua duos * dedit; reliquos vero negotiatoribus, qui ve-
stimenta pauperibus dederant reddi mandavit. Inter haec autem,
cum non ita successisset, usque ad mediam noctem paululum quie-
ti comesset, donec crudescere dolor, qui lateri eius nimis inerat,
gravaretur, excitatus, multisque etiam ex superfluo archiatro-
nomi vitionibus fatigatus, usque ad quintam horam noctis lassum
atque anhelum pedum duxit. Deinde adveniente luce, consuetudin-
em vero sancti agnovit. Itaque vi solerat, excitatus omnibus, Ma-
turinum ex more & ordine celebravit. Facta autem die, presby-
terus & diaconibus atque omnibus clericis exemplo Domini d pa-
cem hereditariam predicavit. Transiit autem hic, tacito usque
ad vesperam perduravit. Deinde quasi ex somno excitatus, lucerna-
ria devotionis tempore agnoscent, extensis manibus, laeta licet voce,
c, Paravimus lucernam Christo meo, decantant Domino.

* decem

b Inas. 60.

c Pfa. 111.
CXCVII.

Tunc deinde facta aliquandiu silentio, circa horam quartam
noctis, omnibus, qui aderant, solite vigilantibus, subito tam ingenti
cellula eius tremore concussa est, ut hi qui lectulo eius asside-
bant, exterriti atque turbati, ad orationem se recitarent, nihil ta-
men sciens huius, qui prostratus consistebat: neque enim publi-
cus ille, sed privatus in cellula sua at terramotus. Nam * ille an-
gelicus susceptus manibus, delituit Deo spiritum exhalavit. Vidimus
sibi carissime, vidimus, & inter lachrymas atque singultus vi-
disse gaudemus, &c. subdit gemitus vniuersae Ecclesiae de eius
obitu, praedicat & eius laudes, atque in fine ait: Obiit S. Pau-
linus Episcopus X. Kalend. Iulij, Basilio & Antiocho Cass. Huius qui-
dem Vranij scripti onem memisse vilius est Gregorius Tu-
conensis, ubi ait d: De trasitu autem eius est apud nos magna
lectio, novissime hanc patitur Vranij lacubrationem sanctum
Gregorium e Romanum Pontificem, cer um est, dum ea-
dem de terramotu facto in e us t ansu scribit. Hunc
tandem beatum finem consecutus est ille, sui saeculi ma-
ximum decus & ornamentum, d' goam inuentum, quem
scriptis suis celebrant sanctissimi atque doctissimi vi-
ti Hieronymus in Oriente, Ambrosius in Italia, Au-
gustinus in Africa, Prosper & Eucherius in Gallis hoc
ipso saeculo, postea vero sanctus Gregorius Papa atque
alii.

TERRAE-
MOTVS IN
OBITU
PAVLINI.
* Tum

d Greg. Tu-
con. de glo-
ria Confess.
c. 107.
e Greg. Pa-
pa dialog.
lib. 3. c. 1.

6 CXCVIII
DE SCRIP-
TIS S.
PAVLINI.

Reliquit post se nobilissimi ingenij monumenta, li-
cet attingere nunquam voluerit interpretationem divinae
Scripturae, non quidem t'opia doctrinae, vel tenuitate in-
genij, sed potius admiranda animi summi illione: nam fan-
ctus Hieronymus scribens ad eum tunc tyrocinium au-
spicantem, haec ait f: Magnam habes ingenium, & infinitam
sermonis suppellectilem, &c. et completat enim librum pro The-
odosio Imperatore, quo magnum ediderat specimen inge-
nij locupletissimi. Verum (ut diximus) cum se totum
Christo addidit professione monastica, nuncium stylo re-
misit, nec quicquam amplius scripsit, ut ederet. Etenim
quae reperuntur eius Epistolae, non ipsius studio, sed in-
dustria sancti Avandi Episcopi Bardegalensis seruate
sunt. Latetur quidem id ipse Paulinus in Epistola ad eum
scripta, sed nondum cula: ubi inseralia: Legimus (inquit)
in tergo Epistola annotationem Epistolatum, quae meae esse indi-
catis: nam vere prope omnium mearum Epistolatum ita imme-
mor eram, ut meae esse non cognoscerem, nisi vestra litteris credi-
dissem. unde maius accepi documentum charitatis vestrae, quia
plus me vobis, quam mihi notum esse perspexi. haec ipse ad A-
mandum, est Epistola illius exordium: Omnia tempus ha-
bent, * & tempus divinis sub iulo est. habet eam codex Va-
ticanus atque Nolanus. Sed si quae carminibus cecinisse,

* habet

f Hieron.
epist. 13.

neque lulisse reperitur, eadem amitorum diligentia cu-
todica putamus. Est celeberrima memoria eius in Dei Eccle-
sia, a qua indelebili nota in tabulis Ecclesiasticis illibata
seruatur, & die natali ipsius anniverfaria celebrantur reco-
luntur. At modo de Paulino fati, cuius rebus praecate ge-
litis tertium, quartum, & quintum hunc Annalium totum
decolamus; ex quibus, quantum iste vir fuerit, quique in-
telligere valeat.

IESU CHRISTI
Annus 432.

CAELSTINI PAP. THEOD. 25. IMP.
Annus 9. VALENT. 8.

CHRISTI annus quadringentesimus trigentesimus
secundus Consulatu Aetij & Valerij in Fatis Prop-
erij & Cassiodori notatur, quorum prior in Occidente,
posterior vero primarium magistratum est affecturus in
Oriente. Illuxit plane annus iste sui exordio Romanae
Ecclesiae laetus; cum suscepta legatione Orientalium, de
impij Nestorij deiectione, Maximiani veteris promotio-
ne, literis a sancta Synodo, necnon a Theodosio Impera-
tore, atque etiam a Maximiano Constantinopolitano
Episcopo ipse Romanus Pontifex Caecilius certior fa-
ctus est.

Erant plane ipse sanctissimus senex instar Simeonis
Prophetae, exoptans redemptionem Israel. Quippe
quod (ut eius ipse testatus est literis, quas proxime reddi-
turi sumus, datis ad clerum & populum Constantinopo-
litana) praeter nimio dolore & animi angore ob pessima-
dam Catholicam fidem ab impio Nestorio & eius secta-
toribus, iam somnus recesserat ab oculis ipsius. Sed & sic
ut cum Simeone erat exoptans redemptionem Israel, ita
etiam cum ipso, factus iam voti compos, cygaei modis
ocinens canticum illud g: Nunc dimittis Domine ser-
vum in pace, quia viderunt oculi mei salutem tuam, &c. exau-
ditus a Deo hoc anno post tres menses (ut dicimus) ex mor-
tali subductus, vocatus est ad coronam, quam de sacra
facta fide Catholica, & conservata sacra recta Christi di-
vinitate, & eius matris sanctae simae dignitate, accipere di-
gnus fuit.

Reliquit tandem ipsum Dominus in humanis, quan-
tari opus esset ad communem laetitiam mutuo partici-
pium reddere literas gratulatorias, quas acceperat, re-
ticens victorie canticum ex Occidente, quod praenun-
tiant Orthodoxi magno gaudio in Oriente, serbens po-
stremas omnium literas, a quibus acceperat, nimirum ad
sanctam Synodum, Theodosium Imperatorem, Mati-
mianum Episcopum, & clerum, & populumque Ecclesiae
Constantinopolitanae. Sed cum audis reddidisse ad eam-
dem Ephesinam Synodum literas, ne putet adhuc eam
Ephesi persecutasse, iam (ut vidimus) superiori anno dimi-
ssis Episcopis: sed ad Patres, qui conuenerunt, ubique de-
gentes, eas daras Encyclicas esse scias. Sunt haec nouissime
sanctissimi Patris Epistolae, vltima eius eulogia, ob id di-
gnae, ut verbatim hic describantur: quae ex eo, potio-
griores accipiuntur, quod nondum alicubi editae habeantur.
Accipimus nos easdem cum aliis eiusdem Pontificis
superius redditis ab eodem docto viro Antonio de Aquil-
no, de quo superius. Prima igitur Caecilius Epistola red-
dita hoc anno mense Martij ad sanctam Synodum per le-
gatos inde missos sic se habet:

Caecilius Episcopus sanctae Synodo apud Ephe-
sum constituta.

Tandem malorum sine gaudendum est. Tandem vobis omnibus
in commune dicendum h: Dexter a tua, Domine, glorificata est in
virtute, dextera manus tuae confregit inimicos, proprie namque
ipsi constructi sunt; quando iniqua loquentium, dicente David 1, es
vide annus esse destructum. Huius tamen tam fideliter peracta
rei

L

II
CAELST.
ANTECH.
TVM GAV.
DYMEX
PROFUS-
GATO RE-
STODIO.

LXXV.

III

IV.
h. Eiusd.
EPIST. 27.
AD SYNODUM.
DVM.
i. p. 160.

sermonebus deo conuenientibus: Nemo in uobis illud quatuor
fundamentum, quod firma petra & angularis lapide constituit:
Reliquiae super hoc. Catholici, quod solent: dicitur quod sit su-
peredificare quod aedat: hoc derimento illud perlabitur, cum a-
perit singularium probare capere ignis examen. Gaudeo uos fun-
damento hui non stipulam: non ligna, non fenum, sed illas impo-
suisse domitas, quas architectorum sapientium precepta. m. d. hant
inponi. Nemo in aedibus. quia tam solitari fabricata: habitaculum
magnum tales pollicentur expensa: auro, argento, & lapidibus pre-
tiosis illi uobis, que estimari non potest: constructa mansio. Non
Nullo pretio taxantur eterna: quippe que non uariata, non retro-
solvantur, que tam ab infirmitate mundi iustu Dominus prepa-
ravit.

Confortentur manus Fidelium fatigata: laborante, hortante
Propheta b. genae uolentur: qui passulo sunt animo conualescant:
noster Saluator apparuit: ostendit saluati Deum, quid sit pulsare
& uicere ueritatem, postquam sibi controuersa inde facta est.
uide saluati. Unde, sibi carissimi, permanete in eum, qui est,
ut uincatis in uobis. In ipso sensu & in eadem sententia estote per-
fecti: ut a filio hominis, cum uenerit in maiestate sua, non au-
diant. Discedite a me maledicti, sed, uenite benedicti, positis au-
dit: maneat hadu repulsa uenturi: uos tales uolumus inueniri,
ut cum in igne stent abiecti a sinistris, uos a dextris inuaret ad ro-
gnam. Non expectabitur, ut paratur, quod olim uocati regnetis ex-
pectat. Angustiam nunc perant festinanter intrate, que eos acce-
pit, qui nunquam istatis inuenient. Nec dilectioni uestree pro-
letitia Catholicorum dicta sufficiant, que sepe recedere uos uolumus,
ut triumpho fidei gratulantes intelligatis Deum charitatis & pacis
esse nobiscum. Dat. Idibus Mart. Flauio Aetio & Valerio PP. CC.
Coost.

His redditus per eosdem inde missos legatos in Orientem
litteris Caestinus, caestem, quam diutius concupie-
rat, gloriam cum sanctis omnibus consecutus, ex pres-
enti uita decessit, pontificia administratione bene perfun-
ctus. Talem plane tantumque decebat praesse Ecclesiae
Catholicae cultodem & uigilem eo tempore, quo ex ad-
uerso diabolus subintroduxit clanculo furem, ut gregem
perderet atque maceraret. Qualis namque parandus a Deo
Pontifex fuit, qui stare pro muro domui Israel imper-
territus & inconcussus, cum ex hypocritis latebris hostis
humani generis super eminentem cathedram, in primaria
& nobilissima omnium Orientalium ciuitatum, perspicuum
omnibus, & conspicuum cunctis regia pompa decorum
collocatus esset Christi diuinitatis amulum Antichri-
stum; quem & antequam quis qualisue esset, penitus in-
notesceret, clientela Consulatum & Praefectorum ambiret,
atque etiam fouerent obsequia Imperatoris? Ex Nestorij
igitur summa cum potentia impietate metiri licet Caes-
tini maximam cum religione uirtutem: ut plane satis su-
perque sufficere possit ad supremum gloriae titulum Caes-
tino, impietatem cum impio profugallo, & antequam
in ecumenico Concilio damnaretur, illato in eum ante
anathemate, extinxisse. Erectis igitur permanens sem-
per gloriosis de expugnato haereticarum trophaeis, & fide
Catholica ecumenica Synodi sententia stabilita, quam
frustra concurere atque labefactare fuerat aggressa peri-
dia; impertius insuper salutaribus montis, & tamquam
testamento relicta in recitatis nuper litteris, quomodo
futura mala cauere possent, rebus cunctis bene copositis
atque dispositis; ab ipsis Idibus Martis, quibus eas ad Ori-
entales dedit epistolas, non amplius quam uigintiduum
dierum euoluta periodo, pro recipienda bene perfuncti
labonis expectata mercede, feliciter & ex optato migravit
ad Dominum.

Hoc ipso igitur anno, octauo Idus April. S. Caestinus
Papa ex hac uita migravit, cum sedisset annos octo, men-
ses quinque, & dies tres. Receditur a Genadio inter scri-
ptores Ecclesiasticos, atque de ipso ait e. Caestinus uiribus Roma
Episcopus decreta Synodi aduersus supradictum Nestorium dicitur,
habuit uolumen describens, ad Orientis & Occidentis Ecclesias
dedit, confirmari, duas in Christo inuentibus perfectae naturis,
vnam Filij Dei credendam esse personam, haec de Caestino: que
vero subdit de Sixto, dicemus paulo inferius. In libro au-
tem de Romanis Pontificibus haec de eo: Hic multa consti-

tuta fecit, & constituit, ut Psalmi David centum quinquaginta an-
te sacrificium psallicentur antiphonatum ex omnibus; quod antea
non fiebat, sed tantum epistola Pauli recitabantur & sanctum
Euangelium. Hic fecit constitutum de omni Ecclesia (decre-
tum nempe ad uincitalem Ecclesiam pertinens) quod
hodie archibus Ecclesie tenetur reconditum. Hic fecit basilicam
Iulij, & subdit de donis illi collatis. De eodem Caes-
tino extorante facris imaginibus Memoriae marty-
rum haec Hadrianus Papa in epistola ad Carolum Ma-
gnum Imp. habet: Iterum de sancto regio Concilio sanctus Caes-
tinus Papa proprium suum cimetorium postulari declarauit, haec
ipse.

Sed quod secundum illud Apostoli a. Sapientibus & in-
sapientibus debitor sum, exullanda est musca mortua, quae sua-
uitatem e perdit uiguetri, quam alias sui uilitate contem-
plimus. Vnus enim Laurentius Valla f grammaticus Ec-
clesiasticarum reru peritiae penitus expertus, ignarus quam
magna sit differentia inter Caestinum Papam & Caes-
tium collegam Pelagij, & ceptus miser similitudine no-
minum, clarissima luce licet, in foueam tamet erroris il-
lapius dixit Caestinum Papam infedum potuit excogitari atque
Nestorij. Quid hoc magis in Allium potuit excogitari atque
effutiri ridiculum, ut qui primus omnium damnauit Ro-
mae Nestorij, & per legatos ab ecumenica Synodo Ephie-
sina aequae eticendi curauit, hic ipse impudenter dicatur
fuisse Nestorio? En quas patitur infestas muscas Eccle-
siae; de quibus & illud Exodi liceat uti utare g: Corrupta est
terra ab huiusmodi muscis, grammaticis, inquam, illis, qui
abiq; magistris hoc nostro saeculo ex improbitate prodire
Theologi, immo & profitentur seuerissimos Theologos
se esse censores. Sed haec in supplicium perdidit, de
quibus Sapientia b. Illis enim locustarum & muscarum occi-
derunt mortus, & non est inuenta sanitas anima illorum, qui digni
erant ab huiusmodi exterminari: filios autem tuos nec de acornam
uenerunt uicerunt dentes.

Ad postremum uero de Caestino minimè illud praer-
tere, eius Pontificatus tempore in Auentino etecliam
fuisse in honorem Sabinae martyris ecclesiam, prout eius-
modi uetus inscriptio docet his uerbis:

CVMEN APOSTOLICVM CVM, CAESTINVS HABE-
RET,
PRIMVS ET IN TOTA FVLGERET EPISCOPVS
VRBE,
HAC QVAE MIRARIS FVNDAVIT PRESBYTER VR-
BIS
ILLYRICA DE GENTE PETRVS, VIR NOMINE
TANTO
DIGNVS, IN AB ORTV CHRISTI NVTRVS IN
AVLA,
PAVPERTAS LOCVPLES, SIBI, PAUPER, QVI BONA
VITAE
PRÆSENTIS FVGIENS MERVIT SPERARE FV-
TVRA.

Sunt Dei beneficio, & alia tanti Pontificis uetera mo-
nimenta resolla; & ex abditis in laetam edita, atque in
primis eiusdem sepulchri Epitaphium, quod sic se ha-
bet: :

Preful Apostolice Sedu uenerabilis omni
Quem rexio populo decimum dum conderet annuum
Caestinus agens uitam migravit in illam
Debita qua sanctis aeternis reddidit honores.
Corporis hinc tumulum requisierunt ossa cinisq;
Nec perit hinc aliquid Domino caro cuncta resurgit
Terrenum nunc terra tegit, mors nesciam mortis
Viuat & aspectu fruatur bene confusa Christi.

Sed de Caestino haec tenus.
Defuncto igitur Caestino Romano Pontifice; sepul-
toque in cemeterio Priscillae via Salaria, cum vacasset E-
piscopatus dies uiginti, sexto Kalendas Maij, Sixtus pa-
tria Romanus ex patre Sixto creatur Romanus Pontifex,
id quidem hoc anno factum, tum Prosper, tum Marcelli-
nus in Chronicis meminere. Simul & autem ipse Sixtus
Romanae sedis atque totius Ecclesiae Catholicae clauum

XXXVI.
d Rom. 1.
e Eccl. 10.
f Laurent.
Val. de falsa
donat. Con-
stant.

g Exod. 8.

h Sapient. 6

XXXVII.

i Antiq. In-
scri in Ap-
pou p. 117.
na 3.

CAESTI-
NI PAPAE
EPITA-
PHIVM.

XXXVIII
* al. XXI.
SIXTVS
PAPA
CREATVR.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

moderandum accepit, quem vidimus ex sancti Augustini litteris ad eum datus a zelo fidei illibata servanda mirum in modum affuisse, nihil antiquius habuit, quam ut eandem mox, scriptis ad vniuersas Orientales Ecclesias litteris, redderet in omnibus stabilitam. Testatur idem Gennadius h. verbis istis, cum agit de iusto Sixto post Caeselinum: Similiter etiam Sixtus successor Caeselini pro eadem re & ad ipsum Nestorem & ad Orientis Episcopos aliter errorum eius succidendum sententias direxit. haec ipse.

2 Aug. 7. 104. Ch. 105.
b Genna. de viis. q. 98. c. 14.
* Nestorij

XXXIX.

Quod enim Nestoriana haeresi Pelagianam sciret dedisse manus, vehementiori impetu aduersus utraque, eundem iam creatum Pontificem in iurecessisse, qui olim presbyter scriptis luculentissimis edis cum vehementer exagitauit, quis poterit dubitare? Qui enim presbyter haereses profligauit, & (vt sanctus Augustinus de eo testatur) haereticos terruit: iam ipso infidentem Petri throno, quibus putas ipsum eos verborum appetitisse fulminibus. Verum omnia sapientis consilio, nec quicquam animi praepropria commotione gessit, exhibens se prius patrem atque pastorem, quam iudicem. Hac de causa Gennadius ait, Sixtum Pontificem ad ipsum Nestorium iam anno superiori damnatum scripsisse litteras, dum ille ageret in monasterio S. Euprepij apud Antiochiam relegatus, si forte in monastica tranquillitate ad meliorem statum mentis rediret, qui frequentia vallatis hominum desuperat. Non depexit morbosam ouem curare pastor, qui sciret pastorem omnium Christum de perditae oue quaerenda in sinu fuisse sermonem, & inculcasse viuum exemplum. Sed qui praedecessoris ipsius Caeselini medicamenta contempsit, Sixti quoque medicinam propinatam exhorruit; vt ipse quod secundum diuinam Scripturae sententiam d, nemo corrigere valeat, quem Deus desuperat. Tantum enim abfuit, vt Nestorius & Nestoriani, qui illi penitus inhaerant, congererentur, vt ad calumnias atque probrosa mendacia declinantes, tum ipsius Sixti nomine, tum Cyrilli litteras finxerint pro Nestorio atque eius blasphemis datas: sed id anno sequenti post pacem inter Ioannem Antiochenum atque Cyrillum Alexandrinum compositam: nosque de his suo loco aduri sumus.

e Aug. e 105. SIXTUS QVAVIT CVRARE NESTORIUM.

d Ecl. 7.

XL.

Ceterum illud constat ex litteris sancti Cyrilli ad Acacium Melitenum Episcopum datis, & aliis, ipsum Sixtum simulacrum regimini Apostolice sedis esse consecutus, nihil antiquius habuisse & magis in votis, quam quae a sacrosancto Concilio teumenco Ephesino decreta fuissent, stabili firmitate consolidare: quamobrem statim eadem rata habuit, & pontificio adiecto decreto firmavit: quibusque ipse studio Nestorianorum patriarchas Pelagianos (ex his enim esse fuisse progenitos, superius demonstratum est) olim cum presbyter esset, fuerat infectatus, cum in societatem criminis calumniosae aduersarius inductus esset, vt ex litteris sancti Augustini e ad ipsum scriptis apparet, sed de his suo loco dictum. Qui igitur super eminentissimum thronum euectus est summus Pontifex Sixtus, haud satis sibi quum est Ephesinum confirmasse Concilium: sed quod sciret Petri muneris esse, fratres confirmare, atque collapsos erigere, in hoc ipsum totus incubuit, vt qui resisterant Ephesinis Actis Orientalis Episcopi, eisdem Catholicae fidei redderet obsequentes.

e Aug. e 105. 105.

XLI.

Sic ergo, quia Nestorium condemnatum scripsit, si quo pacto cum ad penitentiam prouocaret, curam reliquorum gerens, ad eiusdem primarium fautorem Ioannem Antiochenum Episcopum litteras dedit: meminit eorum Vincentius Lirmentis, ex eademque epistola eiusmodi fragmentum recitat, quo demonstrat Romanos Pontifices fuisse antiquitatis Ecclesiae tenacissimos, & nouitatis hostes infestissimos; ait enim s: Quae omnia licet cumulate abunde, sufficiunt ab ipsorum nouitates obruendas: tamen ne quid desset tanta penitendum videretur, ad postremum adiciunt geminam Apostolicae sedis auctoritatem, vnam scilicet sancti Papae Sixti, qui nunc Romanam Ecclesiam venerandus illustrat, alteram praedecessoris sui beatae memoriae Papae Caeselini, quem hic quoque

DE SIXTI EPISTOLA AD IOAN. ANTIQCH. EPISCOP. ADVERSVS NOVITAS. VINCENT. LIRIMENTIS. c. vlt.

interponere necessarium iudicauimus. At itaq; Papa Sixtus in epistola quam de causa Nestorij Antiocheno misit Episcopo: Ergo (inquit) quia scit ait Apostolus fides vna est, quae euidenter obtinuit, deinde credamus, & tenenda credamus. Tandem illa quae tenenda & credenda profertur, & ait: Nihil vna (inquit) licet nominatim, quia nihil addi conuenit versari. Perficua maiorum fides & credulitas, nulla vni permixtione turbetur. Omnino Apostolica: vt maiorem credulitatem persequitur lumine ornaret, nonnoue vero profertur eam permixtione decriberet. haec ex epistola Sixti ad Ioannem Antiochenum Vincentius, quam reddidit sumus inferius.

THEODO. SIXTUS THEOD. PRO PACI ORIENTALIS ECCLESIAE.

Acton Sixtus tantum, sed & Theodosius Imperator hoc eodem anno, & viuentis adhuc Caeselini Romano Pontifice, apud Ioannem Antiochenum Episcopum nauiter egit, vt damaret Nestorium, & cum Cyrillo Alexandrino iniret concordiam, pacemque inter omnes Orientales Ecclesias conciliaret. Vfusque ad hoc consilio Maximiani Episcopi Constantinopolitani, & aliorum Episcoporum Orthodoxorum, qui cum eo erant, illud in primis (quod aliter transigi non possit) ex sententia eorumdem decreuit, vt tum Ioannem ipse, tum Cyrillum, utriusque videlicet partis auctores, Nicomediam conuocaret, haud permittens eos inde discedere, nisi uiderent inter se mutuo ad concordiam pristinam restitutum. Ad huius legationis obeundam prouinciam electus est vir integer piusque Aristolus nomine, Tribunus & Notarius, quem Antiochiam misit cum litteris ad Ioannem eius civitatis Episcopum, addens alias ad Acacium Episcopum Berœensem, & Simeonem Sultem anachoretam vtram sanctissimum, quos voluit apud eundem Ioannem sequere pacis accedere. Epistola autem ab eodem Theodosio Imperatore ad Ioannem Antiochenum scripta sic se habere g:

Animi nostri scopus, collapsa paci redintegratio est, quam vobis iuxta vitam vestra institutum profitemini, caterisque omnino vrate charitatis causa ad sacerdotum ritum adscripti) docere nunquam desinitis. Quia ergo hanc, vnde minima decet, turbati conuerti: operam vram vobis est ad id vos vrgere, ad quod alios vniuersi, si quidem aduenerint, venturos, nihil dubitamus. Res enim de testanda, plane, inexpectata nostris huius temporibus accidit. nempe sacerdotum vram religionem profectum de corda, & ea quidem tanta, vt omnem narrationis modum excedat. Eminentis enim haec erat, fore, vromni omnino contento vel ad minimum vique suspensionem & medio scisset, perfectaque vniuersi fuerat, vrgeret, tum demum quia nulla dissidiorum, vromulitanti quoque in eadem exciterent: qua de causa vehementis agitandis, iussuque dolois occaso ex ea re nobis offerunt. Cerminis enim Ecclesiae pacis dilectores, ipsos concilio fontes eo discordiam pro pulsis, vt talibus indigant, qui suo horrore ad eos impellunt, quod pro officio suo manere vltro prestare obsequuntur.

THEODO. SIXTUS THEOD. PRO PACI ORIENTALIS ECCLESIAE. XLII. THEODO. SIXTUS THEOD. PRO PACI ORIENTALIS ECCLESIAE. XLIII. THEODO. SIXTUS THEOD. PRO PACI ORIENTALIS ECCLESIAE. XLIV.

Quapropter motus tanti mali exitum inde inuenire sperantes, vnde originem traxit: vixit ac diligenter, vt primo quoque tempore hoc conficiatur, videntes, ne hoc contentioni vitium latius serpat: sanctissimo celestium ciuitatis huius Episcopo Maximiano, caterisque omnibus, qui in ea conuerterent sanctissimus Episcopo, & vniuersi denique illorum clero ad nos scriptis, sedula consultatione inquisimus, ex quibusnam rationibus Orthodoxae fidei membra, qua dudum ante bene vnta, infelicis casus interuentu, miseri sanoni dilaussa & rruuntur, deus conglutinari: vosque, biceili, tu, & Cyrillus religiosissimus Alexandria Episcopo, inter vos conuente, omni similitate, molestaque contentione, qua inter vos exarsit, deposta, ad pristinam vniuersi concordiam adduci possent. Prædicti autem Episcopi responderunt: si Nestorij depositum subscriberes: illiusque doctrinam anathematizares, fore vt omni altercationis materia mox & medio tolleretur; Cyrillusque sanctissimus Alexandriae Ecclesiae Episcopo cum suis, tum Caeselinus quoque nobilissima ciuitatis Romanae Episcopo, tum reliqui tandem omnes quotquot vbiq; sunt Orthodoxae fidei sacerdotes, cum tua pietate ad communionem redirent. Contra vero, si qua forte essent, qua emendationem desiderarent; ea a nobis ipsi prius vel in commune consultantibus, facili negotio, recte expectari posse.

THEODO. SIXTUS THEOD. PRO PACI ORIENTALIS ECCLESIAE. XLV.

Cum itaque vnum hoc nostrum esse studium & consilium non ignores, quo pax certa & firma, omni profus contentione conueniat.

omulatione, que accidit solata, sublataque, sanctissimo orbis Ecclesi...

Interea vero ad nostram presentiam non admitteremini, antequam ea omnia...

Scriptis insuper (vt dictum est) Imperator ad Acacium Beroensem...

Nihil omnino eorum omnium a nobis est pretermisum, que religionis...

Quod vero ad hanc Theodosij Augusti epistolam spectat, velim nomenclaturam...

nomine (dum agitur cum ipsis) a veteri pietatis cultoribus, secus autem voce illa...

Quoniam quidem exploratum habemus, totam reverentiam tuam vitam ad Deum...

Consilium autem, regni nostri res consilio benignitatis & humanitatis Dei...

Verum sic comparatus magnus ille Simeon erat, vt licet super columnam...

Ad Apud Epl. Com. edit. Ecl. 16. 5. 11. XLIX. THEODO. SILAVG. EPISTOLA AD SIMEONEM SYLITAM.

L. SIMEON ECCLESIE PROFICVVS.

Ad Theodor. vit. 55. Pat. c. 16.

vum pastoribus maiorem gregis curam gerere precipiens. hac & alia Theodoretus: qui quidem in eo, quod ait, Simconem aliquando frequisse ludæorum procaciam, dñm scriberet aduersus eos ad Imperatorem, illud planè in mente habuisse vitus est, quod de eodem Euagrius narrat his verbis a: Virtus perro diuine gratie tam penitus in istius infelici animo, vt ad Imperatorem Theodosium per legem iubentem, vt Iudæam Antiochiam incolentibus ipsorum synagoge, quas ante Christiani ab illis abstulissent, redderentur, adeo libere subscriperet, adeoque acriter propterea eum increparit (solum namque suum Imperatorem Deum veritatis est) vt Imperator Theodosius, quo Christianorum satisfaceret voluntati, sua mandata recusatet, Prefectumque quo ipsam de Iudæorum synagoga reddendis doceret, abdicaret magistratum, atque sanctissimum atq. calcilem et et martirem, vt nomenclaturam pro ipso Deum obsecraret, obsecrareturq. atq. sua ipsam imperitret benedictione. hæc Euagrius.

LII.

b Theod. 207. SS. Pat. c. 16. CELEBRE NOMEN OMEONIS OMINIBVS INNOTYIT.

Porto huius magni Simeonis nomen ob eius mirificas virtute & ingentiaque miracula, non in Oriente solum, vbi degebat, sed in Occidente fuisse percelebre, quæ de eodem tradit his verbis Theodoretus, significant b: Cum ergo peruolaret fama in omnes regiones, concurrerant omnes non solum vicini, sed quietiam multorum dierum itinere aberant, pro expolendis ab eo diuersis (prout quisque opus haberet pro se, vel pro suis) diuinitus impetierunt miraculis. Sed pergit: Sic autem omnibus vniuersis aduenientibus, & per totam viam istius fluminis affluentibus, videre est pelagus hominum in illa loco constitutum, quod fluvius vniuersaque exceptor. Non solum enim confluunt, qui nostram habitant regionem, sed & Symacites, & Persæ, & Armeni, qui sunt eis subiecti, & Iberi, & Homeriti, & qui illis sunt interpreses. Veniunt autem multi quoque, qui habitant extrema Occidentis, Hispani (inquam) & Britanni & Galli, qui quod est intermedium occupant. De Italia enim superuacuum est dicere. Aiuunt enim Roma, qua est longe maxima, cum fuisse adeo omnium sermone celebratum, vt in officinarum omnium vestibulis & porticibus ei paruas posuerint imagines, hinc sibi ipsorum & tutelam parantes, hæc Theodoretus eiusdem ptouincia accola, qui hæc omnia habebat præ oculis, scripsitque dum fierent, ipso magno Simeone adhuc superfluit. Sed cum alio tendat orationis cursus, apud hunc diutius immorari minime datur: conuenimus cum læpe inferius. Modo autem de Ioanne Antiocheno Episcopo, ad quem Theodosius scripsit, ceptam prosequamur orationem.

LIII.

DES. EUTHYMIO ET DOMINOMISERANTIBVS CASVM IOANNIS.

Hic quidem est de fide Catholica gloriaretur, magna tamen labe conspersus est ex consuetudine atque defensione Nestorij: deterius vero fedatus, cum in suspitionem adductus est imita cum eo coacta societatis, dum damnationi Nestorij in Concilio œcumenico Ephesino proclamata, non tantum non adduci potuit, vt subscriberet, sed eadem semper mirum in modum est pertinacius refragatus, cuius rei causa factum est, vt cor plurimum sanctorum virorum animi in eum iuste commoti fuerint. Ad hæc namque spectant, quæ Cyrillus monachus in rebus gestis S. Euthymij, quas posteris fideliter tradidit, tum de S. Euthymio, tum de Domino monacho eiusdem Ioannis Episcopi Antiocheni ex sorore nepotæ narrat verbis istis: Is autem (Euthymius scilicet) cum & alia didicisset ex eis, que facta fuerant ab Episcopo Orientis, & quod Ioannes, qui præerat Antiochie, cum esset Orthodoxus, inductus esset; vt eadem sentiret, que Nestorius: fuit quasi tristitia cor eius sauciatum. Eodem modo etiam affectus fuit Dominus illius nepos consobrinus: rogauit itaque Euthymium, vt ei pernuiteret iure Antiochiam, vt auunculum suum, qui suppletus fuerat, restitueret: & iam veluti iacentem egeret. Ille autem cum prauis et non futurum illuc tutum aduentum, sed et potius inuidem & minime conducibilem: Nequaquam (inquit) Osis: non oportet te à Laura recedere: neque enim ille tua opus habet presentia: sed etsi paululum a recta fide declinat, Deus autem, qui nouit cor illius rectè se habere, ipsum illum conuertet, & rediet ad id, quod bene erit. Et tu quidem, d fili, si quidem in quo vocatus es, & loco, in eo perpetuo manseri, persicies, & gloriam adipisceris, veram, ingram, gloriam, & qua ex Deo est; & que nunquam excidit. Sæ autem his neglectis, & tolerantia contemptis cogitationibus, à Laura tentasti discedere: obtinens quidem administrationem, quam tuus habet auunculus: sed eam tibi rursus au-

ferent mali homines & persequutores, cum ab illis primo saluatus fuerit ignoratione. Et hæc quidem qui est in sanctis, Euthymius. Dominus autem, cum hæc mandata non nullum curasset, proficiscitur Antiochiam, nec vale quidem dixit sancto, & non ei vltimo modo suum significauit recessum. Cum illic fuisset, omnia, que ei prebilita fuerant, effectum sunt sortita. Illeque postea magna dulcis patientia, quod non obediit, ad ipsum reuertitur, grati dolere viseretur cruciatu & acerbè deplorans, hæc Cyrillus. De ipso autem Domino plura loco inferius.

At quid, litteris à Theodosio Imperatore acceptis vna cum Aristolai legatione, Ioannis? Vocatis Syriæ in vnum Episcopis, illis videlicet, quibus hæctenus aduersus Cyrilum & alios Ephesi cõgregatos vltus fuerat conminatus, conuenit vna cum illis etiam Acacius Beroënsis (prout litteræ Cyrilli ad Acacium Melitenum ostendunt) initium que cum eis consilium, vt quid opus factõ cõsilet, decernerent. Ne autem ad diuendum casum Nicomediam proficisceretur Ioannes ex mandato Theodosij cogere, illud inter eos consultius deliberatur, ratam habendam esse damnationem hæresis Nestorianæ vna cum ipso Nestorio, sicut Theodosius suis litteris admonuerat faciendum, sicque redintegrandam esse communicationem cum Romano Pontifice, atque Cyrillo Alexandrino, omnique simul Ecclesia Catholica, à qua hæctenus schismate præclusus fuerat. Quæ omnia Aristolai legatus à Theodosio missus rata habens, nullum amplius de proficiscendo Nicomediam Ioanni negotium accessit, vt potè qui hæc vna concordiam inter dissidentes Episcopos conciliandam fore conspiceret. Ioannes igitur ad Synodum tunc Antiochie habitæ de damnatione Nestorij & eius hæresis Nestorianæ editæ epistolam ad Sixtum Romanum Pontificem, non autem ad Cyrillum Episcopum Alexandrinum; cum eo enim abtergendum putauit, vt paulo inferius dicitur sumus. Epistola autem ad Sixtum Papam à Ioanne tunc scripta sic habet c:

Præcipuum eorum studium, qui sacerdotio funguntur, diuinitusque istud Episcopatus ministerium à Christo omnino Saluatore sortiti sunt, primariusque eorumdem scopus hic esse debet, neque vt in fide recta excellant, eamque populum sibi concredendum fideliter doceant. Cum itaque res ita habeat, anno proximo lapsõ sacra Deo dilectissimorum Episcoporum Synodus, iuxta religionem ipsorum Christianisq. amantium Imperatorum nostrorum decretum in Episcopatum metropolitani prefigenda Nestorianæ hæresis causa conuenit: consensioque vna cum B. memorie Calistini Romani Ecclesie quondam Episcopi legatu fideique vniuersis celebrato, prædictum Nestorium, tanquam profana doctrina videntem, multorumque patrum sandalarum antiorum, & in fide præterea Catholica grauiter errantem, deprimis sententia subiecit. At vero postquam & nos quoque eodem aduenissemus, remque omnem, vt gesta erat, accepissemus, grauitè commoti sumus. Cum ergo ea de causa non parua inter nos & Synodum controuersia intercessisset, multaque verinique & dicta & facta quoque essent, ad nostras tandem Ecclesias & ciuitates reuersi sumus, neque quod ad Nestorij depositionem attinebat, Synodi sententia per id tempus subscripsimus.

Porto autem cum multi inter se discordia Ecclesie desiderarent, vnumque illud omnes maxime curare oportere visum esset, vt omni dissidio è medio sublato, amici inter se iterum congruerent: religiofissimum ad hæc Christianisq. amantes Imperatores id ipsum quos, quamprimum fieri vellent, seuerèque iubere, ac celeberrimum Tribunalium & Notarium Aristolai ea de causa ad nos mitterent, vt eorum mox contento satisfecit, sanctaque sanctorum Dei Ecclesiarum pace vbique rigeret: placuit & nobis quoque in sacra Synodi sententia, que Nestorium deposuit, acquiescere, ipsamque pro deposito habere, ac blasphemam illius doctrinam anathematizare: eo quod & nostra quoque Ecclesie, perinde ac vestra, sanctitas, rectam semper inculpataque fidem tenuerint, eandemque populo apud se commendauerint, retinendamque prædicauerint. Assentimur nihilominus & Maximiani sanctissimi presbiterisimique Ecclesie Constantinopolitane Episcopi ordinationi: denique cum omnium terrarum vniu Episcopis, si modo rectam fidei sententiamque fidem habuerint, eandemque seruauerint, communiam. hæctenus Ioannis ac collegarum ad Sixtum Papam atque alios collegas epistola, communis quidem Episcopis omnibus Catholice fidei, qua

LIV. ANTONIUS CHENSIS VNA CETERA VBI HABIT.

Arad. de Cor. 26. c. 16. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

LVI.

LXII.

Catholicam Ecclesiarum omnium communionem nancisceretur, & qui haec omnia schismate scissi fuissent, harum litterarum compagine vincerent. Perueniunt haec litterae Romam anno sequenti. Quae vero Sixtus Papa recepit, in loco suo dicitur.

LXVII. Cum Cyrillo autem Alexandrino Episcopo, aduersus quem acerbissimas inimicitias exercuerent, alter sibi agendum putarent Ioannes Antiochenus & alij collegae Syriae Episcopi, nimirum vt quasi daturus essent ipsi veluti Orthodoxi ei legem, ab eo, veluti in suspitionem adducto haereticis Apollinaris, exigerent Catholicae fidei confessionem, qua sua capitula tanquam erronea condemnaret. Cum ergo his se minime consentirent idem Cyrillus suis litteris declarasset: tunc illud idem Syri Episcopi consilium interuenit, vt Paulum Episcopum Eusebium legatum Alexandriam mitterent ad Cyrillum, qui si posset, ab eo, quod petiuit antea fuerat, extorqueret, sin minus Cyrillus acquiescere vellet, tunc de damnatione Nestorij & eius haereticis scriptis litteras ei redderet, haec quidem omnia restat ipse sanctus Cyrillus in epistola his diebus data ad sanctum Acacium Melitenum Armeniae Episcopum: strenuum vt dictum est anno superiori) Catholicae fidei pugilem.

LXVIII. Cum autem Paulus Cyrillum conuenisset, multis eum persuadere conatus est, sua damnare capitula: & inter alia hoc vultu citaretur: Si scriptis a Magno Athanasio statueret. Cumque se ab eius doctrina nunquam recellurum fore ille spondidisset: protulit Paulus Athanasij epistolam ad Episcopum, qua videbatur Cyrillum conuincere posse. Sed eam ab haereticis fuisse deprauatam, habita collatione cum originali scripto, quod afferebatur in archiuo Alexandrino, facile percognitum fuit: vnde Paulus spe illa omnino frustratus est. haec quidem Cyrillus ipse testatur in dicta epistola ad Acacium Melitenum. Cum igitur nulla spes Paulo reliqua esset, vt in litteris sententiam Cyrillum perduceret: tunc protulit scriptum Ioannis Antiocheni & collegarum eius, quibus pax omnino conciliari posset: ipse autem sic habet:

LXIX. Religiosissimum imperatorum nostrorum edicto. Deo dilectionis Episcoporum Synodus ad Episcoporum metropolim, cum Ecclesiasticarum rerum & controuersiarum, tum recta quoque fidei causa dudum conuenire iussa est. Cum autem ad praedictam ciuitatem peruenissent, & circa mutuum colloquium inde rursus abissimus (nullam autem illi operari pacem tempore, neglecti colloquij causas inquirere) accidit: vt Ecclesiae in graues discordias incidere. Quando omnes ergo id maxime curare oportet, vt omni animorum dissensione, contentioneque medio sublata, Christi Ecclesiae deum confocentur. ipsij religiosissimi ac Christi amantissimi Reges hoc iussu fuerit, serio mandant, eius rei gratia dominum meum praesertim appropinquat, consilium Tribunali Aristaliam hoc amandauerit. ac graues praeterca vna cum illo litteras miserit, quae quoniam primis nos conuenire iubent, quo scandala omnia & medio tollentur, omnino perturbatione & offensus confocentur.

LX. Nos illorum litterarum morem gerere volentes, recta mox dominum nostram, Deo per omnia dilectionis & sanctissimum Episcopum Paulum ad sanctitatem tuam mittendum duximus. quod consilium sanctissimus piissimog patri nostro Acacio, & ceteris, qui nobiscum erant, Deo dilectissimi Episcopi probatum fuit. Facinus hoc autem maiori securitatis compendij, causa, eo nimirum, quod alia considerari ratione, quae a religiosissimis imperatoribus nostris sancta sunt, persistere, nobis in vnum conuenientibus, integrum non fuerit. Mandauimus autem illis, vt personam nostram sustinens pro nobis tractaret, vnaqueque nostram constituit, quae ad pacem faciant: id quod huius legationis praecipuum caput est: simulque pietati tuae exhibeat expositionem de Domini nostri Iesu Christi incarnatione concorditer a nobis editam: quam proinde pietati tuae per praedictum piissimum virum misimus.

LXII. De Virgine itaque Deipara quomodo sentiamus & loquamur, deque vniuersi Filij Dei incarnatione, dicemus breuiter, non vt in aliquod addamus, quae ab initio ex diuina littera, sanctorumque Patrum traditione haesimus, sed vt fidei nostrae rationem reddamus. Dicemus autem, nihil omnino (vt modo aiebamus) fidei in

Nicaea & sanctis Patribus exposte adiacentes. illa namque (vt abbi ad nobis indicatum est) ad omnem pietatis cognitionem, omnino, haereticis praesertim aduersionem abunde sua est. Sed nec illa quous, quae captum nostrum excedunt, tenere hic ingeremus, sed propria infirmitatis confessione excludentes eos, qui aduerti nos velint in his, in quibus consideramus, quae supra humanum captum sunt. Habet vero nostra expostio in hunc modum:

Confitemur Dominum nostrum Iesum Christum vniuersum Dei Filium esse, Deum perfectum & hominem perfectum ex anima rationis compositum & corpore constitutum. Ante secula quidem ex Patre secundum diuinitatem genitum, postremis vero temporibus eandem ipsam propter nos & propter nostram salutem ex Maria Virgine secundum humanitatem natum: Eundem Patri consubstantialem secundum diuinitatem, nobis item coessentialem secundum humanitatem: siquidem naturarum facta est vnio, quo fit, vt vnus Christum, vnum Filium, vnum Dominum consteant, & secundum huius inconfusibile unitatis intellectionem, sanctam Virginem Deiparam esse praesertim, propterea quod Deus Verbum ex ipso conceptum & incarnatum & homo factum est, templumque ex illa sumptum sibi vnerit.

Ad Euangelicas porro, Apostolicasque de Domino voces quod attinet, scimus graues Theologos alias quidem tanquam ad vnam pertinaciam pertinentes promiscue accipere, alias vero propter naturarum diuersitatem diuisim vsu parare, & alias quidem, vt potest illas, quae in diuinitatem conueniunt, ad Christi diuinitatem, alias vero, nempe humiles ad eandem humanitatem referre solere. Hoc iacto fundamento, placuit nobis, quo omni tollatur contentio, vniuersalibus sanctis Dei Ecclesiae per Orbem sparsis pax reddatur, necnon scandala omnia, quae exorta videntur, de medio tollantur. Nestorium quondam Constantinopolitanum Episcopum pro deposito habere tum profanas illius, & vniuersi vocum nouitates anatematicas: re: propterea quod Ecclesiae Dei, quae apud nos sunt, rectam sanamque fidem obtineant, illarum, cessantibus, ac populis (quemadmodum & vestra quoque sanctitas facit) fideliter tradant. Confitemur nihil dominus & in orationem quoque sanctissimog, piissimog Maximianus sanctae Ecclesiae Constantinopolitanae Episcopi. Et communiam tandem vniuersi orbis terra religiosissimi Episcopi rectam inculpantem fidem habentibus & retinentibus. Vale domine piissime, sciteque, sincerissime mihi dilecte: ac pro nobis orare perge. haecenus epistola Ioannis Antiocheni & sociorum ad Cyrillum Alexandrinum. Scriptas easdem litteras ad Sixtum Romanum Pontificem, necnon ad Maximianum Episcopum Constantinopolitanum, tradidit ipse Cyrillus in epistola ad Dyanum, qua & nonnulla secretiora inter ipsos fuisse transacta docet, nimirum fidei confessionem, quam Ioannes & Orientales professi sunt praemissam antea ad ipsos fuisse ab ipso Cyrillo. Reddenda hic est igitur ipsa Cyrilli ad Dyanum & epistola, quae exactam totius rei gestae seriem pandit, nec apud alios ita facile est inueniri:

Pietatis tuae, quae pacem Ecclesiarum, quam sectatur, concernit, significanda duci. Antiochiam itaque dominum meum celeberrimum Tribunalis & Notarius Aristolauus vniuersi afferens secum regis litteras, quae religiosissimus Antiochena Ecclesiae Episcopo Ioanni mandauerunt, vt scilicet Nestorij dogmata anatematica, & depositio eius vim pro conformitate S. Synodi decerneret, & ita communionem a nobis quaereret. Et haec quidem continebant illae litterae. Ceterum quidam ex Orientalibus Episcopis, qui forte Nestorium non duntaxat condemnauerunt, & illis patrocinantur, qui rectam nostram fidem sollicitant, & gloriam omnium Saluatori nostri adorantibus haud mediocriter insidiantur, vt potenter ac sanctissimus Acacius Berencis Episcopus ad me scriberet, curarent, quamquam ita tanquam ipsi quae scripsi, a me petant, nempe opus esse, vt quae contra Nestorium a nobis sunt scripta, deleantur, & tanquam irrita adiciantur omnia, & praesentantur in solo fidei simbolo a sanctis Patribus Nicaea determinata. Nouit autem sanctitas tua, quod tales olim ipsorum in Nicaena Synodo positiones fuerint.

Ego vero ad ista rescripti, petere eos impossibilia, eo quod quae scripsimus, recte scripsimus, recta & inculcata fidei patrocinantes, nec quicquam omnino scriptoribus nostrorum negatori simus: neque enim aliquid (sicut ipsi dicunt) tenere esse dictum, sed vbi que nos reuerentiam fidei adherere, & veritatis virtuti consentire: oportere magis eos talibus ambagibus ac dilationibus non vti, neque

LXII. DE MARIA DEIPARA ET DE DVABVS IN CHRISTO NATVRIS.

LXIII. NESTORIUS EPISCOPI HAERESIS DAMNATIO RATA HABETUR.

LXIV. CYRILLI EPISTOLA AD DYNAM.

LXV.

UNIVERSITÄTS- BIBLIOTHEK PADERBORN

extra ea, quae necessaria sunt, elabi, sed secundum id, quod ipsi pientissimi de Deo dilectissimo Regi & S. Synodo rectum videret, nimirum Nestorij nugae & blasphemias contra Christum factas anathematizare, deponitionemq; illius confiteri, ac ordinationem sanctissimi ac pientissimi Episcopi Maximiani consentire.

LXVI. RES GE- STAE CYRILLI CVM PAULO EMESENO.

Cum istas itaque litteras ad eos misissem, consulerentque fieri non posse, ut communionem reciperent, nisi ad finem, quae ipsi facienda erant, perducitis: miserunt Alexanoriam religiosissimum ac pientissimum Paulum Emesenum Episcopum afferentem quidem ad me communionem conuenientia, verum talia, quae non admodum decetia quaedam narrarent: nam & querimonias habere se simulabant, tamquam in sancta Synodo quaedam non sint recte dicta & facta. Et huiusmodi quidem epistolas non acceptans, sed respondens: Quomodo qui praeceptorum gestorum gratia veniam petere debeant, iam de noui iuriam nobis hysceri? Cum autem ista memoratus pientissimus Episcopus excusaret, non amentoque affirmaret, non esse hunc illorum scopum, sed magis simplici eos animo ista scripsisse: dilectionis gratia & hoc accipi: verum ad Synaxim eam non admisi, nisi vbi dato primo libello, Nestorij dogmata scripto anathematizant, proque deposito illi habere se confessionis est, & ordinationi religiosissimi & pientissimi Maximiani Episcopi consentit.

LXVII.

Perit autem, vti ista de loco omnium, quo per Orientem sunt, pientissimorum Episcoporum recepti libelli, nihil exegerim amplius. Verum nullo modo acquiesci, sed domino meo celeberrimo Tribuno ac Notario charam nisi & exhibui, significans ei, si pientissimus Ioannes Antiochenus Episcopus illi subscripserit, tum deum communionem illis esse reddendam. Cunctationem autem eorum celeberrimus Tribunus & Notarius Aristolau molester tulit. Cum itaque pientissimus Episcopus Ioannes subscripserit, & qui cum eo erant Nestorij dogmata manifestius anathematizarent, confessioneque essent illius se pro deposito habere, & ordinationi religiosissimi ac pientissimi Maximiani Episcopi consentissent, communionem illis reddidimus. hac namque illis & Ephefi a sancta Synodo proponebatur. Notum & illud sit sanctitati tuae: In ista inuio religiosissimus ac pientissimus Episcopus Paulus, depositorum (Ella dy dico & Euthery & Emery & Dorolbei) gratia obsecrans, ac petens, vt quae contra eos decreta sunt, abrogarentur, contentendique fieri non posse, vt pax Ecclesiarum ad finem deducatur, nisi etiam haec particula addatur. Ego vti respondebam, rem cum conari impossibilem, neque vnuquam nos hoc permitturos. Scripserunt autem eandem epistolam, quam miserunt & ad me & reliquos pientissimos & sanctissimos Episcopos, & ad Sixtum magnae Romae Episcopum, & ad sanctae Constantinopolitanae Ecclesiae Episcopum Maximianum. haec Cyrillus, sunt autem haec litterae Ioannis nuper recitatae.

LXVIII.

Has quidem vbi accepit Paulus Episcopus Emesenus legatus, expertusque esset Cyrilli constantiam, nullo vnuquam pacto fore impediendam ab illo Ioanni & collegis eius communicationem absque illarum litterarum publicatione, facere id minime praeteriit. Sicq; editis nuper recitatis litteris Ioannis de pace firmanda, vna cum verae fidei confessione atque damnatione Nestorij, Cyrillus ea cuncta cognoscens probauit: quod quidem etiam ex eiusdem Pauli scriptis apparet. Sic igitur absque capitulorum suorum damnatione cuncta arbitrio Cyrilli gesta sunt: quod & recitata nuper scripta testantur.

LXIX.

Ex his autem, qui fauerant Nestorio, spargebant in vulgus, Cyrillum in omnibus consensisse Ioanni, atque damnasse priorem sententiam. Theodoretus enim Cyrillo in eam vsque diem infensissimus aduersarius, in epistola ad Dominum Episcopum Antiochenum b hac de his habet: *Ne ante a (inquit) communicauimus Cyrillo, qui illa capitula scripserat, quoniam doctrinam & professionem fidei edidit consona us, quae a nobis dicta sunt, nulla de illis capitula facta mentione.* haec ipse, & quidem modo modestius, quam alij auctores sua ab ipso Cyrillo fuisse damnata capitula, cum de illis ab ipso nulla esse habitam mentionem, Theodoretus afferret, nec quidem mendaciter. Sed quid insuper falso adiectum est? Quod enim nuper ex Sancti Cyrilli scriptis audisti, ipsum Cyrillum nunquam impertire voluisse communionem Ioanni Antiocheno fau-

tori Nestorio, nisi prius fidei Catholicae professionem Alexandria Antiochiam prototypum, ex quo mittendum Antiochia fidei professionem Ioannes exhiberet: ex hoc ipso iudem Syriae Episcopi arripuerunt occasionem dicendi, à Cyrillo, vt reciperetur a Ioanne, fuisse nullam fidei Catholicae confessionem, quae & visus esset sua à se scripta damnata capitula, quod nulla de ipsis in ea ab ipso mentio facta esset. Vides ichilnaticorum veritas, scitis et veritate comparata ad fallendum mendacia, dum veluti manu volubili inuercitales, instar prestigiatorum, iudem spectantium fallentes oculos, Cyrillum ex auctore in reum, & Ioannem ex reo suae voluntatis arbitrio in auctore prodigiole transformant.

Eiusmodi planè portentorum fabricator, & prestigiator concinnator est ille nequam pater mendacij nominatus, sub quo ad tempus ita radij Solis esse dicuntur, dum suo nitore coruscum occultare & comprimere nititur veritatem, de quo merito & propheticum illud asseritur: *Protegit vultus vultum eius tum videlicet filij tenebrarum conspiciant, & praeflo sunt in omnibus ipsi principi tenebrarum, dum quae ille suadet, ingeritque mendacia, isti ipsa comparatis vndique fallacis ornant, pingunt, atque compingunt.* Haec quidem peregre perstitisse Nestorianos, tum quae superius de his dicta sunt, tum quae dicuntur, perpicue demonstrant. Nam preterea, qui stabant a parte Nestorij, etiam ipse Theodoretus isdem aggressus est Cyrillum vt gere calumniis, nempe ab ipso sua fuisse damnata capitula. Ita quidem ille interpretatus esse videtur dictam fidei regulam à sancto Cyrillo missam, vt ipse per breuis epistola declarat scripta eodem tempore ad Ioannem Antiochenum Episcopum, quae recitatur in Quinta Synodo, collatione quinta ad finem: reddemus nos eam inferius.

Qui in super cupit Nestorianorum videre strophas, legat epistolam, quae fertur Ibae ad Marin Perlam, quam habent Acta & Concilij Chalcedonenfis: in qua videtur Nestorianum hominem exultantem & insulantem, tanquam sibi causa esset adiudicata. Sciant tamen Cyrillum penitentem tandem recantasse palinodiati, atque Ioanni in omnibus consensisse. His ergo permoti complures haud inferioris ordinis viri scandalum passi sunt, & ad Cyrillum de his scribere (vt vidimus) litteras acerbiores. Auctor enim, qui fertur nomine Ibae (quisquis ille fuerit) eandem circulate epistolam per prouincias legendam misit pro fuorum, & ignominia Catholicorum. Caterum (vt publica Acta testantur) producta in Concilium epistola illa, non esse Ibae comperta, sicut ea damnata, abolutus est Iba. Sed de his inferius: tam vero ad res inter Cyrillum Paulumque transactas redeamus.

His igitur ex Cyrilli sententia omnibus probe confectis, cum sic mutuo in vnam eandemq; fidem Catholicam concordare simul & consentire ambae partes repetere sunt, inita est simul cum pace communio, perfectaq; vnitatis sancta fœdere sacramentorum. Etenim qui pro Orientalibus legationeungebatur Paulus in Ecclesiam ad Synaxim à S. Cyrillo introductus est, datumq; et etiam habere sermonem ad populum, qui summo exceptus est plausu, sed haec postea, immo ad finem anni huius contigisse probantur ex his, quae inferius dicturi sumus: perducta namq; fuisse constat vsq; ad anni finem haec anni huius exordio cepta negotia.

Iam vero è tribus aliquantulum emergat oratio, & quae in his consiliatationibus merens diuina veritas est, in letis exultet, & tamquam in deliciarum campo latius spatietur. Dum autem haec agerentur, incidit natalis dies S. Ioannis Baptiste, quo Cyrillus in Ecclesia per breuem huiusmodi habuit concionem, cuius titulus ad temporis rationem plurimum confert, qui sic se habet:

Homilia g Cyrilli Episcopi dicta in natiuitate Ioannis Baptiste, Pharamuti vicesimo octauo, Indictione prima. est haec ipsa apud Romanos mensis Aprilis dies vicesima nona. Diuersè planè à cõmuni ordine solitos Aegyptios celebrare festos

LXXIV. dies ab alis, dicitur primo tomo Annalium. Sed hec Cy-
rillus ad populum:
Eos, qui pietate firmi sunt, & sacrorum dogmatum certissimam
& exactam habent fidem, terram vobem Prophetam nominat, dicens:
Ecce vobis terra pinguis, dicit Dominus omnipotens, & benedi-
ctio vobis omnes gentes. Terram vero vobem esse dicit, profu-
candissimam & fructuosam, & fructuum domesticorum naturam
atque naturam. Huiusmodi autem est omnis Deo amabilis & san-
cta anima, cultorem veluti quendam & seminatorem totius boni
sortita Christum, qui etiam sacrorum nobis dogmatum conservat
fidelitatem. Sed annuum inimicum (hoc est Satanas) excitatum per
tempora, si per se non trivio malignat, & avia. At concordant
de cetero per omnem confitentem orbem terrarum Dei cultores Epi-
scopi, rectam & veram confitentem fidem, copulati sequentem sunt nos-
tri Ecclesie, magna autem totius orbis terrarum etiam apud Orientem
constituti, confitentem sunt Deo amantissimi Episcopi in
constituti rectam, & sine profanatione fidem. Que autem scripta ad me
Deo amantissimi & venerabilissimi Episcopus Antiochenus Ioannes,
que vero ad eum scripsit, Deo scienter, subdicit, haec Cyrillus
more maiorem, quod non confitentem admitti ad
communicationem publice excommunicari absque relatione
facta ad populum.

LXXV. At in litteris vltro citroque datis & in re maximi mo-
menti consulenda integer animus iste esse videtur insipientis,
antequam Paulus legatus, Orientalium firmata concordia,
ad eorum communicationem integram in Ecclesia admittetur.
Nam quod ad exactam habendam rationem tempo-
ris spectat, cum in antiquis monumentis a reperitur
expressum, intromissum Paulum a Cyrillo in Ecclesiam
habuisse ad populum homiliam de fide Catholica die vi-
gesimanona mensis Chiac, appareat id eo factum esse
ipso die Natalis Domini, nempe vigesima quinta mensis
Decembris. Etenim constat, Beda h' auctore Scalii, Aeg-
gyptios inchoare annum a quarto Kalend. Septembris,
numeratque per menses diuertim tractatulo terminatos.
Certe quidem ipso die Christi Natiuitatis a Pau-
lo habitam esse homiliam illam, ipso eius exordio decla-
ratur, vbi dicitur: Opportuni vobis hodie religionem vestram
alibortari daron est, vt facrum quendam chorum constituantur,
& cum sancti Angeli exclamauerit: Gloria in excelsis Deo, & in
terra pax hominibus bone voluntatis. Nam hodie nobis parvulus na-
tus est, & quod cum ita sit, alterum de duobus dicendum
est, vel titulum de certa mensis die esse mendosum, vel Aeg-
ptii Ecclesiam vltim illam primum reliquisse, quo (vt
dictum est suo loco) diem Natalem Domini celebrare co-
luerit sexta Ianuarij.

LXXVI. Sed redeamus ad Paulum: qui vbi concionem profes-
curus, sanctissimam Mariam Deiparam appellasset verbis
illis: Peperit itaque Deipara Emmanuelem, populus acclama-
uit: Ecce fides eadem est, donum Dei, Cyrille Orthodoxo: hoc au-
dire cupiebamus. Quoniam ita loquitur, anathema sit. Cumque
& idem Paulus paulo inferius duas perfectas naturas in
Christo vno professus esset, vnam scilicet personam afir-
mans, rursum populus acclamauit: Recte venisti, Ortho-
doxe Episcope, dignus ad dogmata: Christiani dicunt, donum Dei, Cy-
rille Orthodoxo, post hac autem in eodem peribans argumē-
to Paulus ad finem perducere orationem ob ingruentem
multitudinem cogitur: consilium quidem ex eo, quod ve-
pere eius diei tutius in eodem conuento Ecclesiastico Pau-
lus inchoatam manē prosecutus orationem ista prefatur di-
Nepet apud dilectionem vestram cuiusque differentes, propter fratrum
nostrorum frequentiam, locique angustiam, ante absolutum sermonem
suo gestum de cetero compulsi sumus. At quoniam semel repulsi, ego
idem certamen denovo tentamus. Strenuus autem vir ille, imperique
palastra huius magister (nempe Cyrillus), quod tunc faciebat, et-
iam nunc faciat: decernat ille certamen. Tunc enim alacri vultu
blandaque arrisone nostro se certamine oblectari, minime ob-
scure indicat. Tunc inquam, blande arridens, dextramque veluti glorie
viam obtulerat, se a nobis stare, potnamque suam superiorem ena-
dere, coronamque redimere, ac vltorem declarari, auide se cupere, ma-
nifesto declarabat.

LXXVII. Sed hac intercipiens verba populus acclamauit: Hoc
Dei donum est: Cyrille omnes reddidisti tui similes. Dignus digno
conuincitur. Populus tui dicit: Episcoporum patrem serua Domi-

ne. Bene venisti Episcopo Orthodoxo, Orbis terrarum doctor. Qui si
credit, dicitur. Magna doctrina, magnas quoque encomiastes. Pau-
lus Episcopus dicit: Redeamus itaque ad Deiparam Mariam & Em-
manuelem, &c. Multaq; de his locutus, perducens ad finem
orationem, contentus esse se ea locutum, quae S. Athana-
sius, Theophilus, Cyrillus, immo & antiqui predecessores
Episcopi Alexandrini semper in Ecclesia docuissent. De-
mum vero finem imponens, populum ad audiendum Cy-
rillum inuitauit. Qui post Paulam suggestum conscendens,
perbreuem eodem argumento habuit orationem, quae ea,
quae a Paulo fuissent dicta, probauit. Sic igitur magna to-
tus Ecclesie letitia, firmata stabilitaque est pax totius O-
rientalis Ecclesie, communicantibus inter se mutuo, qui antea
se inuicem diuisi erant Episcopi: Paulusque re bene
confecta, ad Ioannem & alios, a quibus missus in Aegyptum
legatus fuit, rediit, afferens secum Cyrilli litteras ad ipsum
Ioannem Antiochenum Episcopum, quarum est huius-
modi exordium e:

Latentur celi & exultet terra: soluta est enim interia. In ma-
teria: quod mare dem asserbat, conuenit, & omne tandem disti-
dorum genus sublatum est. &c. Spadit de legatione Pauli, de-
que mutua in concordia, vbi fidei Orthodoxae profes-
sio ab ipsis per eum missa lecta est, quam hic e suis litteris
Cyrillus descripsisse voluit, de se vero calumniam suspici-
onemque omnem auferre, quae hactenus aduersariorum
scriptis pulsatus esset, eadem cum Apollinare sententiam
subdit: Si sanctissimum nostri Saluatoris corpus non ex Virgine
natum, sed ex calce allatum asserimus: quemodo poterit illa Deipara
(quod praedicamus) esse intelligenda? Quem enim tandem illa pepe-
rit, si enim animum secundum carnem vere non peperit? Risa proinde
explodenda sunt, qui huiusmodi contra me garrunt. Ita qui
dem Cyrillus fugillans Theodoretum & alios, qui aduer-
sus duodecim capita a se edita conscripserunt. Ad calcem
vero hac de epistola S. Athanasij ad Episcopum ab hereti-
cis deprauiata subinfert: Quia vero didicimus, quosdam Ortho-
doxam praedictam Patri nostri Athanasij epistolam, quam ad B. E-
piscopum scripsit, adulteratam, deprauiatamque edidisse, multosque
grauer hinc ladi: rati hoc vitale & salutare scriptum fore, ex vetu-
sti exemplaribus, qua sintera & incorrupta apud nos extant, tran-
scripta ad sanctitatem tuam misimus. Haec Cyrillus, vt omne
forum obstruat, per quod impietas antea irrepressit. Illa
omnia, quae inter Ioannem & Cyrillum transacta sunt, in
publica relata sunt monumenta, & a pluribus exscripta,
quorum exemplar se ad Dominum Antiochenum Episco-
pum mittere Theodoretus in epistola ad eum de testatur,
vbi ait: Misimus etiam exemplar eorum, quae tempore conuentionis
& pax scripta sunt, &c.

Receptam quidem fuisse Cyrilli epistolam ab eoque et-
iam duodecim capitum damnatione ab eis itidem, qui ea
impugnabant, Theodoretus vix ex illis testatur in epi-
stola (vt dictum est) ad Dominum Antiochenum Episco-
pum Ioannis successorem, vbi inferius de alia Cyrilli epi-
stola ad Acacium scripta: At ipsemet Cyrillus dum scriberet ad
beatum Acacium, suum de his capitulis mentem & animum decla-
ravit, cum dixerit se illa scripsisse, vt se obuiet & opponeret ad il-
lus noniam & vnam gen, & quod composita pax, & unit claris
vniuersis & manifesta. Haec ipse: qui tamen adhuc post initam
concordiam eadem carere minime desistit (vt apparet ex
dicta data ad Dominum Antiochenum epistola) sua vero praedicatione ac superextollere. Ceterum cum
postea in Quinta Synodo res est iustiori lance perpen-
dit, ipsius Theodoretus scripta aduersus S. Cyrillum fuerunt fan-
ctorum Patrum sententia condemnata. Quinta & Theo-
dorus Imperator (vt inferius suo loco dictum sumus) cum
dicta scripta aduersus Cyrillum abolenda penitus esse, sancti-
ta lege mandauit.

Quod nullum ad Theodoretum spectat: etiam accepit
fidei formulam a S. Cyrillo conscriptam, eademque subscri-
pserit: haud tam cito potuit deseruisse Nestorij amicitiam,
quam diutius pluribus coluisset officis: ad ipsum enim hoc
tempore eiusmodi dedit epistola, quae hac inscriptione le-
cta ac scripta fuit in eadem Quinta Synodo Oecumenica h:
Eiusdem Theodoretus Nestorij post vnitatem inter Orientales
& sanctissimum Cyrillum factam.

c Apud Con. Ephes. ad. Pel. to. 1. c. 6. & apud Cyrill. c. 8. LXXVIII. DE CYRILLO AD IOANNEM EPISCOPUM ANTIOCHENUM. Theod. epi 122. LXXIX. CYRILLI CAPITA FERMANSERUNT, THEODORETTIANITHESES ABOLITAE. Quinta Synod. c. 13. LXXX. THEODORETUS PERSTAT IN AMICITIA CVM NESTORTIO h Quinta Synod. c. 13. XXXI.

Domino meo reverendissimo & religiosissimo & sanctissimo Patri Episcopo Nestorio Theodoro in Domino gaudere.

Quod non verba conformatione delictorum, nec facili curatio-
ne, nec gloria, nec alio sedulo sum abigatur, arbitror scire tuam san-
ctitatem: licet enim & nihil aliud, ipsa tamen solitudo civitatis,
quam gubernare fortiter sum, sufficit hanc me philosophiam docere.
Non solum enim solitudinem, sed etiam plurimum habet verum tu-
multus, qui possunt facere pigrum etiam eos, qui valde eis gaudent.
Nemo igitur persuadeat tue sanctitati, quod ego Episcopalem se-
dem cupiens, cobibendo oculos meos, tanquam Orthodoxos susce-
pi Aegyptiaci litteras. Vt enim cum ipsa veritate dicam, sapius
eas perlegi, & subtiliter discerni, & heretica illas amantissime li-
beratas esse inveni: & timui quandam maculam eis imponere, &
certe in odio haberi, quam alius quidam, patrem illarum, tanquam
autorem tumultuum existentem orbis terrarum. Et spero nullas
panas sustinere huius gratia in die iudicij: quoniam intentionem
istius iudex exquirat. His vero, que adversus tuam sanctitatem in-
iuste & contra leges facta sunt, nec si abbas inanus meas aliqui
incidat, patiar consentire, divina videbitur gratia me adjuvante, &
infirmitatem anime supportante. Et hoc certum etiam exigentibus
per litteras feci: dixi vero etiam tue sanctitati, quare scripsimus
adea, que scripsit nobis, ut cognoscas, quod nullum nos tempus pro-
pter divinam virtutem mutavit, nec multipedes vel peripellones
adcurat, quorum hi quidem petram, illi sola per colorem imitantur.

* postquam
* heretici-
cas.

* poly-
des stel-
liones

XXCII.

Quoniam sapienter gubernat Deus, & nostra providens con-
cordia, & populorum procurans salutem, congregavit nos in vnum pre-
paravit & consonantes sibi omnium officio voluntates. Communi-
ter enim perlegentes Aegyptiaci litteras, & exanimantes earum
subtiliter sensum, inuicem consonantes dediti a nobis eas, que
inde directe sunt, & palam contrarias duodecim capitulis, quibus
vsque ad presens, ut alienis ad preces, respondebis permansimus.
Nam illa quidem habebant, carnaliter loquentium esse Dei Verbum,
& per substantiam unum, & conuentum per unitatem na-
turalem, & Deum Verbum primogenitum factum ex matris. Ab-
dicabant vero & vocum divisionem, que de Domino facta sunt, &
alia vero ad haec habebant: Nihil aliud inuicem inuicem, he-
reticorum vero germina sanctorum. Quae vero nunc recta sunt,
Et angelice generositate decorantur. haec Ioannem Antio-
chenum Theodoretus, quo suam in aduersando Cyrillo
excusaret, seu defendat potius incensam contradicendi libi-
dinem, eum tamen haud diuersam vel contrariam a se an-
tea editis capitulis illis duodecim & apposite ad ipsa sen-
tentiam pronuntiam eisdem heretice professionem, sed in o-
mnibus concinnam & contententem prioribus suis scri-
ptis. Hoc quidem animo visus est fuisse Theodoretus er-
ga Nestorium etiam post concordiam hoc anno imitam,
quippe qui recitatis ad eum nuper litteris adeo obstinate
professus sit, nunquam assensurum sententiam in illam li-
tam, sicque certum est ipsum aliquandiu perseuerasse ani-
mo subintenso aduersus eisdem Cyrillum, quem nec pro-
prio signari nomine vides. unde magis intelligere valeas
immutatum a Deo postea prescriptum illi beneficium, cum
huiusmodi ipsam inuoluntum denique caligine liberavit.

XXCIII.
CYRILLI
MANSVE-
TYDO
COMMEN-
DATA.

Quod autem ad sanctum Cyrillum spectat, obstupe-
fco quidem, dum incredibilem & plane incomparabilem
animi eius considero mansuetudinem, atque modestiam
cum summa animi submissione coniungam: quibus quidem
omnibus virtutibus, praeter innumera illa decemina
edita, superius recensita, additam eum modo illud adie-
cit omnia laude dignissimum. Et enim qui tempore per-
turbationis Ecclesiae, cum Concilium esset Ephesii cogre-
gatum quod res & persona, quam gerebat, Romani Ponti-
ficis id exigere firma animi constantia, inflexo robore,
erecto sacerdotali vigore aduersus Episcopos aduersan-
tes, persecutores Comites, & Imperatorem semper stetit
& restitit: postea conciliata pace, inita concordia, penitus-
que fugata discordia, adeo omni officio coluit amicitiam,
ut quibus antea aduersus fuerat, se subiecerit, dum quos
suorum scriptorum expertus esset calumniosos reprehren-
sores, eisdem ipsorum habere voluit cognitores. Et enim

qua post haec opera elucubravit, eadem imitere voluit An-
tiochiam, ab ipso Ioanne Episcopo in primis, ac deinde ab
aliis sibi subiectis Episcopis cognoscenda. Cur ita sanctus
facetis: non mihi ut humilior certis ex fiducia compara-
tis amicitiae signis eosdem Syriae Episcopos in officio ar-
bitroribus vinculis contineret.

Tellus quidem horum est effle, qui adeo ipsi fuerat ad-
uersus Theodoretum, in epistola ad Diocorum a, vbi ait:
Quod vero beate memoria Cyrillus sepos ad nos litteras dedit,
tuam cultitatem aperte scire arbitror: & quando sua opera, que
contra Iulianum scripserat, Antiochiam misit, similiter contra, que
ipse de Emissario ediderat, & petisset a B. Ioanne Antioche Episco-
po, ut illa ostenderet in scriptis, qui in Oriente scientia prestant:
beatus ille Ioannes Cyrillus litteris obtinens, liberos nobis misit:
quos cum legissemus, hominem sumus admirati, & scripsimus ad Cy-
rillum beate memoriae, qui iterum nobis rescripsit, & nos diligentes
ac benevolos suo testimonio declaravit, que littera apud nos ser-
uantur. haec tamen Theodoretus: quiescente hac vitis est
prius animi affectu fauilla Nestorio, postea, ut aequiori
animi fuisse erga Cyrillum, atque tandem vehementius
esse aduersum Nestorio, ipse in epistola ad Spondium
data abunde testatur, cuius est exordium b: Cum videremus
Christum paulatim ruere, &c. sed reliquis anni huius res ge-
stas prosecquamur.

Eodem ferme tempore, sequenti nempe anno a Con-
sulari Antiochi & Bassi (vi ex Socrate & colligi posse vide-
tur) Multi Iudaei, inquit, in Creta in insula Christi fidem receperunt,
tali calamitate ad eam rem induciti. Iudaei quidem veterate se
Moses esse simulavit, deque celo densissimum dixit, vii Iudaei, qui il-
lam in insulam incolunt, per mare in continentem tradiderunt: se nam-
que euidentem esse, qui olim in Israel per mare Rubrum duces con-
seruauerat. Ad animam vero interrogati, quid aliud molerent, quam
ut in ipsa civitate totus in sale periret. Iudaei in illa habitan-
tes ad illud credendum impulerunt, horreaturque ut omnes suas li-
uitias & possessiones remitterent. Nam eos per mare aqua excusa-
tum in terram promissionis se traiecerunt posciturus est. Illi quid-
em unumquodque sua & sua se in insulam illam, omnia opera, quibus vi-
sibilem deo fuerunt, facultates & fortuna negligenter, eorumque
potestatem illis, qui eas acciperent, vellent permiserunt.

Vi dies professionis ab illo veterate profertura aduenit, ille
praedecere, sublequi omnes cum multitudine, & paucis ceperunt. Est
ergo ad promontorium mari nimmis deditur: ex eo in mare se
praecipitare iubet. Primum qui primi ad praecipitium accesserant, ita
faciunt, & nisi illius providentia illi prospectum fuisset, multo plus
interisissent. Nam forte sursum aederant Christiani, quorum alij
piscatores, alij mercatores fuerunt. Hi nonnulli eorum aqua prope
submergere (qui tam tunc in calamitate constituti suam amoniam
agnoscere ceperunt) extrahentes conseruauerunt: alios, ut se in mare
deicerent, prohibuerunt, exitu corum, qui ante se praecipites de-
derunt, conuulsit. Iudaei tamen fraude patofacta, cum reme-
rationem proferam credulitatem inuenissent, tum Pseudomoniam illam occide-
re contenderunt. At cum nullo modo competerent poterant: quippe
clam se eorum assillu subdlexerat. Unde nonnullorum animo
insolito opinio, eum excitalem demonem fuisse, quin ipsorum gen-
tus pernicem, hominum speciem induisset. Quocirca multi Iudaei in
Creta caele impulsi, Iudaei hinc deiectione, ad fidem Christi se trans-
mulerunt, hincque Socrates habet eadem a Paulus dioco-
ex Theophae, & Nicephorus, qui haec ad tempora
cli Attici successores referit: sed praestat auscultare Socra-
tero, quare in temporis scribebat.

Quod ad res spectat Occidentales, hoc eodem anno
sanctus Briticus Turonensis Episcopus opprobriis aduersus
notum calumniis, ad Romanam sedis Pontificem sede pul-
sus appellat, a quo in sedem suam restituitur. Sane quidem
appellare consensisse Gallicanos Episcopos quod frequen-
tissime ad Apostolicam sedem, sanctus Leo in epistola ad
Episcopos Provincia Viennensis docet his verbis f. Notu-
cam itaque vestra fraternitas recognoscit, Apostolicam sedem pro
sua uoluntate a vestrae provinciae sacerdotibus innumeris rela-
tionibus esse consulant, & pro diuersarum (quibus modum vetus
consuetudo poscebat) appellatione causarum, aut retractata aut con-
firmata fuisse iudicia, haec & alia S. Leo. Sed quod ad Briti-
causam audiamus Gregorium et eiusdem Ecclesiae Antisti-
tem rem gestam ita describentem:

Trifino

CYRILLI
COGITO-
RES (VO-
RYM SGRM
PTORYM
ADMIBET
ADVERSA-
RIOS.
XXXIV.
a Theod. II.

XXCV.
e Socrate
cap. 17.
IVBI ST-
DYCIES-
SIBICIST
ET CR-
DVNT.

XXCVI.

XXCVII.

d Paul. dia-
c. Socrate
ca. 4. ca. 17.
LXXX-
VII.

e Greg. Tu-
ron. Episc.
franc. l. 1. c.
1. & l. 11.
cap. 11.

XXXVIII. Trogiano tertio ordinationis eius anno oritur contra eum la-
mentabilis casus pro crimine. Nam mulier, ad quam cubicula-
rii eius vestimenta de erre solebant ad abluendum, quo sub specie
legionis erat veste mutata, concepit & peperit. Qua de re surre-
xit omnis populus in iram, & tantum crimen sub Episcopum refe-
runt, volentes cum vnanimitate lapidare: dicebant enim: Dni pietas
causam non elatit luxuriam, nec Deus nos diuitias sine mand. tuas
indignas suscipiendos pollit. Ipo quoque contrario viriliter hoc ne-
gante: asserit inquit infantem ad me. Cumq. oblatu fuisse in-
fanti regina dies ab ortu habens, ait ad eum Episcopus: Adiuo te
per Iesum Christum Filium Dei omnipotentis, vt si ego te generas, co-
ram cunctis educas. Et ille: Non es (inquit) tu pater meus. Popu-
lu autem rogantibus, vt quis esset pater, interrogaret: ait sacerdos:
Non est hoc nomen: quod ad me pertinet, solucius sui: vobis autem
fuit quod suggerit, per vos querite. Tunc illi in agria hac artibus fa-
cta afferentes, in sergent contra eum multa conspitatione, & tra-
hentes eum dicebant: Non diuitis nobis falso pastoris nomine do-
minabera. Ille autem, ad tansuscendum adhibe populo, prius ar-
ditus in byrrum suum posuit, & ad festingens vsque ad sepulchrum
beati Martini vna cum popularum turba accedit: proiectus, ante se-
pulchrum prius, vestimentum suum nudum apparuit, illo quo-
que sic profregente: Sicut illud vestimentum ab his ignibus vide-
tur illatum, ita & corpus meum a mulierum cotu est impollu-
tum.

XXXIX. illi vera non credentibus, sed contradiuentibus, uabitor, ca-
lumniator, euictur: vt sermo sancti Martini adimpleretur, quo di-
xerat: Nouerit te in Episcopatu multa aduersa passurum. Hic
enim eiecit, Iustinianum Episcopum constituit. Deniq. Britius Ro-
mana vrbis Papam exspectat, slem & ciuilium, atque dicens: Merito
hac pator, quia peccati in sanctum Dei, & eum delirum & amen-
tam sepe vocari, cuius videns virtutes non credidi. Postquam ab-
scessum animi Turonicis sacerdoti suo: Vade post eum, & exerce ne-
gotium tuum. Iustinianus vero egressus a Turonis, Vercellis Italiae
ciuitatem ingressus, iudicio Deo percussus, obiit peregrinus. Turoni-
cis eius obitum audientes, & in sua malitia perdurantes, Arme-
niam in locum eius constitunt. Ad Britium Episcopum Romanum ve-
nient, concilia, que portulerat, Papereferat: qui ad scilicet Apostoli-
cam vrbem, & plerumque Missarum solemniam celebrans, inibi
quocumque sanctum virum deliquerat, desendo diluit. Septimo igi-
tur regessu anno a Roma cum auctoritate Papa illius Turonis redi-
te dissonit: & veniens ad vicum, cuius est nomen Laudiacum, sexto
ab vrbis milliario, mansorem accipit. Armentius vero febre corrip-
tus, & noctua nocte spiritum exhalauit: quod prius Britio Episco-
po per visionem reuelatum est, qui ait situs: Surgite velocius, vt ad tu-
mulandum fratrem nostrum Turonicam Pontificem occurramus.
Cumq. illi venientes portam ciuitatis ingrederentur, ecce ipsi per a-
liam portam motum egrediebant. Quo spulato, Britius in cathedram
suam regressus est. Septem postea scilicet vniuersi annos, huc usq. Gre-
gorius, sed vbi Laudiacum dicitur, restitue Langiacum. est
oppidum sex millibus Gallicanis distans ab ipsa Turo-
nenfi ciuitate, situm ad flumen Ligeris, quod vulgo vocat-
tur Langey.

XC. Hic item Consulibus (inquit Prosper a) totius orbis pace &
consensione mirabili, Bonifacius (de quo saepe superior) ab Africa ad
Italiam peruenit & vrbem accepta Magistrum militum dignitate: qui
cum restituentem Aetium paelio superasset: paucos post dies morbo ex-
tinctus est. Aetium vero, cum deposita potestate in agro suo dege-
ret: illi cum quidam inimicus eius opprimerem tentasset, profu-
git ad vrbem, & illinc in Dalmatiam, deinde ad Hannos in Panno-
niam peruenit, quarum amicitia auxilios, vsus, pacem Principum in-
terpellat & potestatis obtinuit, hac Prosper. Apud Paulum b dia-
conum singulari certamine a Bonifacio legitur victus Aet-
tius: Marcellinus autem, vulnere ab Aetio inflicto peri-
tisse Bonifacium narrat.

XCI. Hoc item Domini anno ex hac vita migrasse ponitur
S. Iohannes Rauenna Episcopus, cuius preclara est memo-
ria inter S. Ratenates Antistes. Quod autem ad hunc
ipsum datum legitur Valentiniani Imperatoris rescriptum,
quo Ratenati Ecclesie conceditur, vt sit Archiepiscopus
& ipsius Ecclesie Antistes vtantur pallio & omni
genere pontificalis decoretis: num haec vera sint, ad exactam
sunt reuocanda censuram. Et vt caudta possint diligen-
ter examinari, hic primum delatendum est ipsum Im-
peratoris rescriptum, recitatum ab eo, qui diligenter res-

eius Ecclesie est profecutus, Hieronymo Rubeo, sic enim
se habet:

In nomine Domini Dei Saluatoris nostri Iesu Christi. Fl. Valen-
tinianus fidelis Iesu Christi Maior Imperator Ioanni viro sanctissimo
Archiepiscopo Rauen. ciuitatu.

Si Redemptori nostri plena pietate clementia dogos sua maiestatis
honorificat sacerdotes, & charitatum dono clarificat: quanto ma-
gi nos, qui ab eius pietate regalia sepe gubernanda suscepimus, cultum
religionis & reuerentia honorificentium debemus impendere, eis
maxime, qui virtutum experientia Deo cognoscimus propinquan-
tes: vt inde illis etiam praestet augmentum, vnde eis probabiliter Dei
clementiam... salute impetrare confidimus. Ac proinde Imperiali
auctoritate sancimus sanctitatem tuam, & sanctam tuam Rauenna-
tatem Ecclesiam, atq. vniuersos postea Deo... Praesules Archiepiscopa-
tate euicam, Metrop. ita deore sublimandam, seu Archiepisco-
pali saligno... praependendam. Constitimus sub sacrosancta eius Ec-
clesia ditione ordinationem totius. Ruen. nostra provinciae ciuitatum
omnium Deo amabilium Episcoporum creationis, id est, Sarfena, Ce-
sena, Forum populi, Forum Ligy, Faentis, Forum Cornely, Bononia,
Mutina, Rego, Parma, Placentia, Brexilli, Viobabentia, Hadria, o-
mniumq. monasteriorum sub eius dispositione reuacantim, & in eis
seruientiam monachorum. Conferentes ti ob decorem Apostolica di-
gnitatis honorem pallij & omnis pontificalis decoris vsom, sicut cate-
ri sub nostra Christianissima potestate sape degentes fruuntur Metro-
polite. Condecet enim nos ad honorem sacerdotis efficaciter propter
... & maxime vbi seruituti nostrae praesulget praesentia, quatenus
seruitate sustulsa sanctitas tua, sancta, tua in perpetuum Eccle-
sia, cum meritis virtutum, honoris etiam nostrae seruituti dono & in
posterum fulgeat. Dat. VI. Id. Iunij. Rauen. haecten priuile-
gium, quod quidem antiquitus scriptum non negamus, &
recentioribus historicis res Italiae profecutus cognitum
scimus, qui de eisdem Ecclesie Rauenati Archiepisco-
patui subiectis pariter meminere: sed num aequè germa-
num sit, hoc dillegendum est.

Imperiosa plane res est amor patriae, imo tyrannus, vt
qui saepe historicum cogat ea tueri, quae si de aliis dicerentur,
procal exploderet: cum & intelligit, quot concius
habet, tot duos experturum fore centores, & inofficiosi
querela redargui, fortassis & patriae proditores in scribi
atq. proferri, si quod publica leryant archiua monumentum
& cuius omnium ore fertur, in controuersiam re-
uocare, negare, & impolture redarguere vit dilertus & ve-
ritatis cultor auderet. Hinc videas nostrum Rubem iure
quidè horrescentem pallij ab Imperatore conferri in eo-
dem privilegio dici, eo à pietate potius, quam veritate ipsum
adactum, vt ista diceret: Non pallio quidem, quod Pontifex
Maximus è dno Petri corpore sumptu praedare consueuit, sed quodam
spali paludamento, quo in ciuitate & pompa tum vti solent
Caesares consueuerunt, vniuersali & perpetua omnium deinde, qui succederet,
Archiepiscoporum prerogativa laetumq. donauit. haec ipse ex pie-
tate potius (pareat quae so) qua veritate. Etenim ne à long-
petitis argumentis vtamur: ex Imperatoris rescripti ver-
bis verborum ipsius interpretatio germana queratur: de
quali n. pallio intellexerit, nos ne ipse declarat, cum mox
ista subdit: Sicut ceteri sub nostra Christianissima potestate sape de-
gentes fruuntur Metropolite. Archiepiscopi quidè, non Caesa-
res. Si igitur Rauenati Archiepiscopo ille concessus est
vltus pallij, quo alij Archiepiscopi vti solent, plane ipse
Valentinianus declarat de communi ceteris Metropolita-
nis pallio intellexisse, alias illud dicendum esset (si vobu-
mus de paludamento eam debere vocem intelligi) omnes
Metropolitano Antistes Imperatoris paludamento de-
coros incedere cõsueuissent, quo nihil dici possit absurdum.

Cum igitur ex verbis ipsius rescripti de eo pallio intel-
ligi necesse sit, quo reliqui vti solent Metropolitan-
certum est non nisi à Romanis Pontificibus illud Archie-
piscopis fuisse solitum impertiri, ab Imperatoribus nun-
quam. Et vt de his nulla remaneat dubitatio, constat esse
profecutos Rauenates Episcopos, tum pallium, tum alia
priuilegia se accepisse ab Apostolica sede. Etenim S. Gre-
gorius Papa in epistola ad Iohannem Rauenatatem Episco-
pum data haec inter alia d: Praecipuum beate memoriae dei efforis
nostris Iohannis Papa nobis in subditu transfudijus annexum, cõtinens,
omnes consuetudines ex priuilegio pro addecessoribus nostrorum concessas

XCII.

XCIII.

XCIV.

d Greg. lib 2
epist 14.

vobis

IESV CHRISTI
ANNUS 433.

SIXTI PAP. THEODOSII 26. IMP.
ANNUS 2. VALENTIN. 9.

vobis Ecclesie que vestra debere seruari. & meritis de privilegiis à Romana Ecclesia Rauennati cōcessis: Scitote in scripto nostro de privilegio Ecclesie tue sub literis perquisitum. Et quidem quaedam inuenta sunt, que omnino possunt fraternitatis tue intentionibus obnuare: nihil autem, in quo de huiusmodi capitali pari vestra possit Ecclesia laborari. Et ad postremum: Admones, quatenus nisi decessorum meorum munificentia tibi hac per privilegium tributa docueris, vt in platis pallium ferre videris non presumas. Et hæc & alia plura Gregorius, illud frequenter inculcans, sic concessum ab Apostolica sede pallium Episcopo Rauennati, vt illo non alio modo vteretur, quam quo vt solent omnes Episcopi Metropolitanis, quibus idem ab Apostolica sede concessum esset. Ceterum neque factum, vt concessio semel pallio Ecclesie Rauennati, illud absq; noua concessione Romani Pontificis superindueret idem Archiepiscopi Rauennates, sed singuli successores illud sibi concedi ab ipso peterent Romano Pontifice, quod docet exemplum Maximiani Rauennatis Episcopi in locum Ioannis subrogati, cum & illud ipsi petenti Gregorius a Papa misit.

a Gregor. l. 5. c. 18.

XCV. Sed quid accidit? Cum Raennates Episcopi aliquando schismate dimisi essent ab Apostolica sede, ne ab ea ex confueto more peterent pallium, tunc putamus vasrum eiusmodi excogitatum fuisse commentum, vt nomine Valentini Imp. sanctio scriberetur, qua declararetur et iura Episcopalia & perpetuum vsum pallij ab ipso Rauennatib. Archiepiscopis fuisse concessa, ac sic ipsi, inuis licet Romanis Pontificibus, pallio vterentur. Mos quidem iste vetus schismaticorum fuit, vt ab ipsa Romana Ecclesia schismate separati ad patrocinia confugerent Imperatorum. Id quidem factum esse in hac ipsa, de qua est sermo, constitutione Imperatoris, preter illa, que dicta sunt, alia plura recte ipsam inuenti demonstrant. Conferat eam diligens inquiritor cum aliis eiusdem Augusti sanctionibus, & videbit certe longe longius ab illis abhorretur. Quamnam illius constitutionem eo modo incipere deprehendit: Vel quam quis inueniet ipsius vel aliorum Imperatorum sanctam constitutionem, in qua licet vnus Augustorum aliquid statuat, nō omnium tunc regnantium Imperatorum nomina simul apponatur? Quid etiam tibi vult illud in titulo, *Magor Imperator*? cur non *Maximus*, vt omnes solebat? cur *Magor*, quod nullus sic inscribere conuenit? mittamus reliqua; nam in singulis ferme verbis eiusmodi esset adhibenda censura. Sed satis hæc tibi, prudens, & sagax lector, puto sufficere posse: vt etiam tacendum sit, quod absque Consulibus datum reperitur rescriptum, quod tantæ rei privilegium contineretur. At quæ maximi sunt momenti ad postremum peruestigemus.

XCVI.

Quoniam modo, rogo, poterunt ab eodem Imp. hoc tempore tot esse cōcessa Ecclesie, que in dicto privilegio nominantur, cum nonnullas ex illis etiam sub S. Leone Romano Pontifice cōlter fuisse sub Archiepiscopatu Mediolanensis Ecclesie constitutas? Etenim cum ex præcepto eiusdem S. Leonis Pape cōgeret Eusebius Mediolanensis Archiepisc. ex libi & bicebis Episcopis Prouinciale Concilium, certum est ad illud conuenisse, atq; eidem subscripsisse inter alios Episcopum Regensem, Episcopum Placentinum, & Brixillensem, qui in dicto rescripto nominantur inter Episcopos Rauennati additos Ecclesie. Extat quidem de his epistola Synodalis omnium comprovincialium Episcoporum subscriptionibus consignata, atque typis excusa post numeratas quinquagintaduas eiusdē sancti Leonis epistolas. Sed satis, dices lector, detectas penitus sentim? imposturas: hæc his ad alia emergamus. Verum sciamus omnes, nihil ob id detractum esse nobilissimæ Ecclesie Rauennati, si spiritus exufflatis, ipse purus demonstratus est fons primarius, vnde in eam, vt Archiepiscopali sede sit insignita, & sacro dotata pallio, privilegia effluere, nempe ab ipsa Romana Ecclesia, à qua & reliqui Metropolitanis se id iuris consecutos esse congaudent. Sed ad sequentis anni reggestas oratio euocatur.

Qui sequitur ordine quadringentesimus trigentesimus tertius Christi annus, nomine Consulium Theodosij Augusti decimum quartum, & Anicij Maximi inchoatur: quo noui ex veteribus exorti turbines Orientalem nonnihil exagitarunt Ecclesiam. Stabilita enim pace vicino anni superioris termino inter Ioannem Episcopum Antiochenum atque Cyrillum Alexandrinum: nonnulli ex illis, qui Nestoriani sectati essent, erga eum hæcenus præcipientes, haud rata habuere, que pacis contentibus inter Ioannem atque Cyrillum transacta fuerint, causantes mirum, haud suscipiendum in communionem fuisse Cyrillum absq; suorum capitulorum damnatione. Rursum vero aliqui ex parte Cyrilli in ipsum commoti sunt, quod de eo accepissent, iniquis conditionibus communicatum Orientalibus. Sed quomodo hæc se habuerint, audiamus ex Liberato diacono rem gestam ita narrante: *Ascendens ergo Antiochiam Paulus obtulit Ioanni Archiepiscopo omni Concilio epistolam Cyrilli. Qui vt cognouerunt eum suscipisse fidem à se directam, & in eius subscripsisse confirmationem, pacem cum eo & eius serentem Concilio, damnantes Nestorianum, & suscipientes Maximianum, qui pro illo factus fuerat Episcopus, dubitantibus adhuc ex eis aliquibus Cyrillo communicare, patuitibus eum esse, & postea veritatem cognouisse, & culpam suam Ioannem, cur ab eo non experiret capitulorum eius damnationem. Ex altera autem parte quidam de Palatio per Enlogium presbyterum & Apocryphum Alexandrinæ Ecclesie culpauerunt Cyrillum, cur susceperit ab Episcopis duarum consensionem naturarum, quod Nestorianum dixit & docuit. Sed & Valerianus Item & Acacius Melitenis Episcopo hoc ipsum de Cyrillo videtur, hæc Liberatus. Porro & illud additum est, vt Nestoriani epistolam quandam nomine Cyrilli cōtinuerint, qua se palinodiam recantare ipse significaret, & que facta essent Epheli omnino rescindere: tale fuit per Nestorianos diabolicum excogitatum aduersus S. Cyrillum commentum.*

Hæc quidem de Cyrillo longe lateque in Orientalibus Ecclesiis diffamata, plurimorum sanctorum virorum animos pulsauere, vt Acacij Episcopi Meliteni, Valeriani Iconij successi Episcopi Diocætarex, atque aliorum sedes, & perturbauere infignioris fiamē monachos Orthodoxos, & inter alios magnum illum Iudorum Pelasiotam, qui nonnihil in fense ad Cyrillum hæc scripsit: *Oportet te, O admirabilis, inconvertibilem semper esse, neque timore prodere caelestia, neque tibi ipsi contrarium apparere. Nam si ea, que à te nunc scripta sunt, comparaueris prioribus, aut adulationi apparebis obnoxius, aut falsitatis minister, vna quidem gloria superatus, maiorum autem altercatorem non imitatus certamina, qui omni vni a sua in exilio affligi passus sunt, quam vt peruersum dogma vsque ad aures saltem suas admitterent. hæc Iliodoros; eodem ferme argumento & superius numeratos Episcopos ad eundem Cyrillum scripsisse, que rursus Cyrillus ad eos rescriptis ostendunt. At non hoc solum fidelissimi operati sunt Nestoriani, sed grauius his addiderunt facinus, cum falsas litteras nomine Philippi Romani presbyteri, qui in Concilio Ephesino honorifica functus erat legatione, vulgauerunt, quibus significabatur, Sixtum Romanum Pontificem agro tulisse animo damnationem Nestorij: quæ quidem audientibus magnum scandalum intulerunt. restantur id ipsius Cyrilli litteræ pro sua defensione conscriptæ.*

His enim omnibus imposturis hæreticorum occurrentem fuit Cyrillo Alexandrino, qui proximè aderat. Quamobrem ad Acacium Melitenum litteras reddidit, plenè docens, non aliter quam fide Catholica facta, se cum Orientalibus pacem composuisse: d. est eorum exordium: *Res quidem dulcis & admiranda & plurimi facienda est fratribus salutatio, & c.* His quidem cum quæ ab Imperatore

Theo-

I. NOVE
TYRRE
EXAGI
TANTOR
ENTALE
POLL
MAL
II. MVLTI
QUESTO
IOANNE
ALIBI
CYRILLO
III. C. In adit
ad Liber
dia.
IV. ISIDORVS
QVIDAM
CYRILLVS
V. de Cyrillo 26
et in adit
Epistolæ
Petr. sum 9
167.